

Preek over Psalm 27 (NBV): David vriend van God

Een aantal jaren geleden was er bij ons in Wapenveld een asielzoekerscentrum. 600 mensen met bijna allemaal een andere huidskleur dan wij, met andere gewoonten en vaak ook een andere godsdienst liepen in één keer in ons kleine, protestants christelijke dorpje rond. Daar moesten we best aan wennen. Natuurlijk waren er ook mensen in dorp en zelfs in de kerk, die niet zo positief reageerden op deze vluchtelingen. Er was zelfs een winkelier die op televisie kwam omdat hij niet meer dan één asielzoeker tegelijk in zijn winkel wilde. Maar als je ooit in gesprek kwam met een asielzoeker dan veranderde je mening meestal wel. Trieste verhalen. Zo kennen wij zelf een vluchteling die zijn vrouw en kinderen al jaren niet heeft gezien. Volgens de Nederlandse overheid kan hij wel terug naar zijn vaderland en daarom kreeg hij geen verblijfsvergunning. Maar zijn vaderland wil hem niet meer hebben. Hij kan dus niet terug en hij kan niet blijven. En daarom verblijft hij ergens illegaal in ons land. Geen geld, volledig afhankelijk van de goedheid van anderen.

En weet je wat je jezelf dan af vraagt. Hoe kan iemand, in zo'n uitzichtloze situatie blijven vertrouwen op God? Want dat maakt grote indruk als je met deze asielzoeker praat. En eigenlijk lijkt hij daarin heel veel op David. Ik zal uitleggen wat ik bedoel. Vanmorgen heeft ds. Kruithof gepreekt over David, en zijn vriendschap met Jonathan. In het begin van Davids leven ging het geweldig goed met David. Als jongste van acht zonen had David geen slecht leven. David was een knappe vent. Hij had rossig haar en sprekende ogen. We zouden vandaag zeggen dat hij een knap stuk was om te zien. Bovendien was hij heel muzikaal. Hij speelde op de citer en daarbij schreef hij liederen. En dat kon hij zo goed dat hij zelfs voor de koning mocht spelen om hem te kalmeren. Ooit was de profeet Samuël bij hem thuis geweest, en heeft hem gezalfd tot koning. Hij wist dat hij ooit de koning zou worden als Saul er niet meer was. Bovendien was David mateloos populair bij het volk. Dat kwam omdat hij Goliath had verslagen. Hoewel David eigenlijk nog te jong was voor het leger, heeft hij toch met deze gigant gevochten. David werd door zijn vader er op uit gestuurd om eens te kijken hoe het met z'n broers was die in het leger moesten vechten tegen de Filistijnen. En juist toen hij daar was liep deze Goliath het volk Israel uit te dagen. Maar niemand durfde het aan om met deze reus van een kerel te vechten. En toen heeft David met hem gevochten. De mensen keken allemaal naar Goliath en dachten: 'Tsjonge wat is die groot, dat winnen we nooit'. En David keek

naar die reus en dacht: 'Tsjonge wat is die groot, die raak ik altijd'. Grappig hè, je ziet hetzelfde, een grote reus, maar met welke ogen kijk je dan naar die omstandigheden? Bij David zie je dan al dat hij met Gods ogen naar de situatie kijkt. En hij wist het, met Gods hulp kan ik hem de baas. En dat gebeurde dan ook. De reus werd verslagen door een simpel steentje uit een slinger. En zo werd David een held. Het volk zong hem toe: *Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden*. Deze gebeurtenis was het begin van die prachtige vriendschap tussen David en Jonathan, maar het was ook het begin van de vijandschap tussen David en Saul. Saul werd stinkend jaloers op Davids succes. Eigenlijk werd hij jaloers omdat God met David was en hij merkte dat God hem in de steek had gelaten. Dat had alles met Sauls ongehoorzaamheid aan God te maken.

Tot twee keer toe kwam het voor, terwijl David voor Saul op de citer speelde, dat Saul een speer naar hem toe gooide. Op een gegeven moment geeft Saul de opdracht om David van zijn bed te lichten. Op het nippertje wist David te ontkomen en uiteindelijk moest hij vluchten en zijn vriend Jonathan hielp hem daarbij. En vanaf dat moment is David een vluchteling. Net als die asielzoeker, een politiek vluchteling, nergens meer veilig. Iedere keer als hij zich ergens verstoppt heeft is er wel weer iemand die hem verraad, zodat Saul er achter komt waar hij is. Zo populair als David eerst was, zo eenzaam was hij nu. Natuurlijk, er waren wel mensen die zich bij hem aansloten, maar dat was niet het fraaiste volk. Dat waren mensen die een schuldeiser hadden, mensen die in moeilijkheden verkeerden en verbitterd waren. En zo kreeg David een legertje van vierhonderd man (1 Sam. 22:2). In de ogen van Saul was David met zijn legertje een gevaarlijk stelletje opstandelingen. Maar toch zijn ze dat eigenlijk helemaal niet. Want opstandelingen zijn maar op één ding uit: de huidige koning of regering verslaan en zelf de leiding overnemen. En daar zien we nu helemaal niets van bij David. Nooit heeft hij een hinderlaag gelegd of Sauls leger aangevallen. Je zou verwachten dat boven aan zijn verlanglijstje zou staan dat hij Saul kon uitschakelen, hij was immers gezalfd tot zijn opvolger. Maar niets daarvan. Tot twee keer toe heeft David de kans om Saul te doden. Maar hij waagt het niet om Saul, de gezalfde des Heren die ook door God is aangesteld, te doden. Tussen twee haakjes. In de meeste kinderbijbels staat dat Saul op een gegeven moment een grot in ging om uit te rusten en dat David toen hij sliep een stukje van zijn mantel af sneed. In werkelijkheid staat er dat Saul zich afzonderde. Dat betekent dat hij hoge

nood had. Dus toen David dat stuk van z'n mantel afsneed, zat Saul gewoon in z'n blote billen. Het is ook net een gewoon mens, die Saul.

Wat we bij David zien is dat hij het niet waagt om tegen Gods wil in te gaan. Zelfs in die eenzame situatie, waarin hij de vriendschap met Jonathan moet missen, blijft hij op God afgestemd. Net zoals die asielzoeker waar ik het net over had. Je voelt je door mensen in de steek gelaten. Maar altijd is God daar.

Terwijl David zo op de vlucht was voor Saul heeft hij ook die Psalm geschreven die we net gelezen hebben, Psalm 27. Als je dan de achtergrond van die Psalm kent dan begint zo'n lied in één keer te leven. Dan weet je waar David het over heeft als hij in vs. 2 zegt: *kwaadwilligen kwamen op mij af om mij levend te verslinden, mijn vijanden belaagden mij.....* Daar heeft David het over Saul en zijn leger. En het is in die situatie dat David zegt: *Bij de HEER is mijn leven veilig, voor wie zou ik bang zijn? Al trok een leger tegen mij op, mijn hart zou onbevreesd zijn, al woedde een oorlog tegen mij, nog zou ik mij veilig weten.* Kijk, dan klinken die woorden wel even anders. Je kunt zo heel makkelijk zeggen dat je, wat er ook gebeurt in je leven, op God zult vertrouwen. Maar David schrijft die woorden op, terwijl hij achterna werd gezeten door een heel leger. Terwijl Saul met zijn leger hem op de hielen zit schrijft David dat zijn hart niet bang is en dat hij zich veilig weet. En dat maakt die relatie van David met God wel heel bijzonder. Daar is sprake van intimiteit met God. Een vast vertrouwen dat God altijd z'n woord houdt. Als je op de vlucht bent voor Saul zal normaal gesproken je grootste wens zijn dat Saul wordt verslagen, of op z'n minst dat hij ophoudt met die achtervolging zodat je weer eens in je eigen bed kunt slapen, zonder de angst van je bed gelicht te worden. Maar nee, wat vindt David het belangrijkste: *ik vraag aan de HEER één ding, het enige wat ik verlang: wonen in het huis van de HEER alle dagen van mijn leven, om de liefde van de HEER te aanschouwen, hem te ontmoeten in zijn tempel (vs.4).*

David zoekt niet in de eerste plaats de bescherming voor zijn eigen leven. Hij zoekt niet bescherming maar de Bescherm_er. God zelf. David geeft ons hier een kijkje heel diep in zijn eigen hart en laat zien waar zijn prioriteiten liggen. Wat voor hem belangrijk is. David kiest voor God. God staat bovenaan zijn verlanglijstje. En dat is een keuze waar wij ook allemaal voor geplaatst worden. Kies je voor jezelf of kies je voor God? Heb je jezelf lief boven alles of God? Gaat je eigen leven, je eigen

veiligheid, voorop of God? David wilde maar één ding. In Gods huis zijn. Nergens ervoer hij Gods nabijheid zo sterk als tijdens de offerdienst en tijdens de offermaaltijden in de tempel, in het huis van de Heer. En nu hij op de vlucht is, heeft hij niet de mogelijkheid om die relatie met God te ervaren.

Heb je in de gaten dat David hier ook lijkt op die grote nakomeling van Hem, Jezus. Jezus maakte ook net als David de keuze om niet zijn eigen veiligheid boven aan te zetten, maar Gods wil. Als Jezus zijn eigen veiligheid belangrijker had gevonden was Hij wel gevlucht in Gethsemané en dan had Hij niet hoeven te sterven aan het kruis. Daar had Hij best de gelegenheid voor. Jezus nam het lijden vrijwillig op zich omdat de relatie met zijn Vader boven alles ging. Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede. En dat zien we David ook. Hij kiest niet eerst voor zichzelf, maar voor God!

En dat maakt die relatie van David met God wel heel bijzonder. David strekte zich in de eerste plaats uit naar een hechte vriendschap met God. Dat maakt ook dat David een man naar Gods hart genoemd werd. Omdat Davids hart naar God uit ging, ging Gods hart ook naar hem uit. En dan is David heus niet in één keer een 'supergelovige'. Als je de musical David hebt gezien in onze gemeente dan weet je wel dat er in Davids leven heel veel dingen niet zo fraai waren. Hij ging er met zijn buurvrouw vandoor en liet de buurman op een gemene manier om het leven komen in het leger. Maar als David dan op zijn fouten gewezen wordt heeft hij spijt en zoekt hij vergeving. Dat maakt hem nu tot een man Gods. Hij zoekt in elke situatie in zijn leven God zelf! En daarin is hij een geweldig voorbeeld voor ons.

Wij denken zo heel vaak dat een gelovige vooral te herkennen is aan het juiste gedrag. En dat is ook niet helemaal onjuist, in je leven moet ook zichtbaar worden dat je een gelovige bent, maar niet je leven volgens bepaalde regeltjes brengt je dicht bij God, maar of je een vriend bent van God zelf. In Nederland zijn veel mensen die denken dat ze later in de hemel komen omdat ze geen vlieg kwaad doen. Ze zijn nette burgers, zorgen goed voor hun gezin, onderhouden hun huis, doen wat in de collectebus van het Rode Kruis, vullen hun belastingformulier redelijk eerlijk in, kortom fatsoenlijke mensen. God heeft geen enkele reden om hen af te wijzen, vinden ze. Eigenlijk denk je dan dat je cijfer voor gedrag bepalend is bij de hemelpoort. Alsof God bijhoudt in een spreadsheet wat je goede en je slechte daden zijn. En dan is het een kwestie van plussen en minnen. En als je meer plusjes dan

minnetjes hebt dan is het voor elkaar. En zo maken we elkaar wijs dat je fatsoen je toegang tot de hemel verschaft. Maar zo is het niet! Want je kunt inderdaad je hele leven braaf leven, zonder dat je iets hebt met God zelf. Hoe moet iemand die niets met God zelf heeft, nu een hele eeuwigheid doormaken, waar alles om God draait? Je hebt toch niets met God. Je hebt geen relatie, geen vriendschap met Hem. Het enige wat je hebt is je fatsoen. En toch is dat juist wat God zoekt, vriendschap. Hij wil graag dat we allemaal mannen en vrouwen Gods zijn, bij wie het in de eerste plaats om God zelf te doen is. Net als David, hij had maar één verlangen, bij God zijn. En voor David was de plaats waar hij dat het meest intens beleefde de tempel. De plaats waar de offerdienst plaatsvond. Dankzij die offerdienst kon een gelovige God onder ogen komen. Weet je wat dat voor ons vandaag betekent? Dat de plaats waar we Gods aanwezigheid het meest ervaren de plaats is waar ons offer heeft plaatsgevonden. Bij het kruis van Golgotha. Dankzij Jezus' offer aan het kruis kunnen wij God onder ogen komen. Als we Davids woorden nieuwtestamenteisch invullen, dan zouden we zeggen:

ik vraag aan de HEER één ding, het enige wat ik verlang: aan de voet van het kruis van Christus de liefde van de HEER aanschouwen en Hem daar te ontmoeten.

Je kunt altijd op twee manieren naar het kruis van de Here Jezus kijken en beide manieren zijn waar. Je kunt naar Christus aan het kruis kijken en zeggen: zo slecht ben ik dus, dat dit nodig is! En dat klopt. Maar je kunt ook zeggen: zo veel hield Hij dus van mij, dat Hij dat voor mij over had. En dat klopt ook! Als er één plaats is waar Gods liefde voor mensen zichtbaar wordt, dan is dat op Golgotha. Wat Jezus voor ons deed is met geen pen te beschrijven. Hij betaalde de toegang voor de hemel. Dus niet ons gedrag, onze plussen en minnen zijn bepalend. En dat is maar goed, ook want we hebben niet eens door hoeveel minnetjes we bij elkaar scoren in een mensenleven. Stel je voor dat je heel netjes leeft. Het enige wat je fout doet is één keer per dag een slechte gedachte. Nu dan leef je fatsoenlijk, of niet? De omgeving zal niets op je aan te merken hebben. Maar één slechte gedachte per dag, is 365 slechte gedachten per jaar. En mocht je 80 jaar worden, dan heb je in je leven 80x365 slechte gedachten gehad, dat is 29.200 slechte gedachten. En dan sta je met die waslijst voor de troon van God en dan zeg je dat je netjes hebt geleefd..... Ik wil best verklappen dat mijn waslijst nog veel langer is, en ik weet zeker dat dat bij iedereen zo is. En daarom is het kruis voor mij de plaats waar we Gods liefde kunnen

zien. Jezus heeft gedaan, wat wij zelf niet konden. Hij verschafte ons toegang tot de hemel. Hij verscheurde ons strafblad. En ik hoop dat jullie dat herkennen. Dat je in de eerste plaats ontzettend veel van Jezus houdt. Dat het ook bij jou om Hem alleen te doen is. Want Hij verschaft je niet alleen vrij toegang tot de hemel, Hij zorgt ook voor je. David was daar zo zeker van dat hij zelfs niet bang werd toen een heel leger hem op de hielen zat. Hij vertrouwde niet op z'n leger, of op z'n eigen kracht, maar hij vertrouwde God. David had maar één doel: God zoeken.

Ik wil nog heel even kijken met jullie naar vs. 8. Want daar staat een opmerkelijk zinnetje: *Mijn hart zegt U na: zoek mijn nabijheid!*

Davids hart zegt God na, zoek mijn nabijheid. Dat is nu weer dat grote wonder. Wie God zoekt doet dat omdat hij daarin God zelf naspreekt. God heeft zelf dat verlangen in je hart gelegd, omdat God zelf zo heel graag wil dat we Zijn nabijheid zoeken. David was Gods vriend, omdat God die vriendschap wilde. Hoe is dat met jou? God wil wel. Hij zoekt je hart, zodat jij ook gaat zeggen:

ik vraag aan de HEER één ding, het enige wat ik verlang: aan de voet van het kruis van Christus de liefde van de HEER aanschouwen en Hem daar te ontmoeten.

Amen.

Juni 2009
G.P. Hartkamp
Wapenveld